

Mám malý nos. A malý byt.
I v podpatcích jsem trapně malá.
A tak mě sotva můžou chtít
ti muži, o které bych stála.
Chlap s apетitem generála
si prostě všimne jiných žen.
Těch s nadry hrdými jak skála...
Jak mám si říkat:
Yes, you can?

Můj svět zná jiný kolorit.
Mně máma vždycky říkávala,
že velký svět má ostrý břit:
Kdo nemá moc, ať žije z mála.
Kam by ses, moje milá, cpala...
já potratila každý sen,
jenž ve mě rostl. Já se bála
byť jenom špitnout:
Yes, you can.

Znám ženy, co maj' v očích třpyt.
Z nich žádná jakživ nestonala...
A nebo dokážou to skrýt
i před pohledem kardinála?
Já o svých touhách básně psala!
A pak je smetla do kamen...
A věčně sama usínala.
Ach, kdo by mi řek' :
Yes, you can?

Jsou lidé jako katedrála,
jež skrývá jedno z Božích jmen.
Snad probudil je, když já spala,
hlas, který křičel:
Yes. You can!